

[Viggo Starcke.]

vej, som hurtigt vil føre til et resultat, og det er, at landene begynder selv, og hvis ingen andre vil, bør Danmark gøre det.

Fra engelsk side anføres det, at England i dag ikke har råd til at gennemføre oprustningen i det tempo, som skønnes ønskeligt. Fra dansk side kan noget lignende med rette anføres. Det er et spørgsmål om skøn, og det er et spørgsmål om, hvor megen interesse vi selv har i at fremskynde eller tilbageholde opbygningen af værnene.

Amerika bærer i dag hovedbyrden indenfor Atlantpagten både militært, politisk og økonomisk. Det er derfor temmelig upassende, når der sommetider i europæiske lande, også i vort eget land, fra forskellig side gøres forsøg på at mistænkeliggøre Amerikas hensigter. Det er fuldstændig klart, at Amerika selv har en stor interesse i fredens bevarelse og i Europas frelse. Hvis Amerika slet ingen interesse havde i Europas frelse og i fredens bevarelse, hvorfor skulle det så blande sig i den europæiske politik? Ville man virkelig for alvor forlange, at Amerika skulle påtage sig byrder, skulle forsvare os, ofre sine sønner og ofre sine penge bare for vore dyders skyld eller for vor dovenskabs eller vor fedtetheds skyld?

Jeg tror, man må se i øjene, at det ikke er New York, som i dag er den mest udsatte by i verden, men at det er London. Det er ikke Washington, der først og fremmest er truet af en besættelse, men Paris, og det er ikke San Fransisco, som ligger længst fremme i skudlinien, men det er København. Danmark er ved selve sin beliggenhed det mest truede land i den vestlige verden. Og dette er ikke en følge af, at vi er medlem af Atlantpagten, men det er en årsag til, at vi er medlem af Atlantpagten.

De samme argumenter, som i sin tid kunne anføres for, at Randstaterne blev opslugt af Sovjetunionen, nemlig at det skaffede Sovjetunionen adgang til Østersøen, kan med samme logik anføres for opslugningen af de skandinaviske lande, fordi de vil give adgang til Nordsøen. Vi er den sild på stegepanden, der ligger nærmest ilden. Vi er det brød på ristegafflen, der er nærmest de gløende kul. Lad os sige tak til dem, der hidtil har forhindret, at vi er kommet fra asken og i ilden.

Der er et afgrænset, men betydningsfuldt spørgsmål, som hænger sammen med det spørgsmål, vi behandler her i dag, og det er et af sydslesvigernes problemer. I denne forbindelse vil jeg gerne spørge den højtærede udenrigsminister, om han vil være i

stand til at forklare, hvad Danmark foretager sig, eller hvad vi agter at foretage os i dette spørgsmål.

Jeg tænker ikke i denne sammenhæng på de stadig uløste spørgsmål fra oktobernotens tid: selvbestemmelsesretten, flygtningenes fjernelse og nationalitetsprincippet, men jeg tænker på dette, at de dansksindede sydslesvigere står overfor udskrivning til krigstjeneste i tysk tjeneste. Det er et meget alvorligt spørgsmål for den dansksindede sydslesvigske ungdom. En almindelig militærnægterordning vil vanskeligt kunne løse problemet, fordi tyske myndigheder vistnok kun vil anerkende religiøse grunde og ikke nationale grunde i den forbindelse.

De sydslesvigere, der drejer sig om her, er danske af sind, af rod og af oprindelse og ikke tyske, selvom de statsretligt er tyske. De er demokrater og har modvilje mod den risiko at blive stillet under kommando af officerer, som kan tænkes at være tidligere nazister.

Der er blevet nægtet den sydslesvigske befolkning ret til national selvbestemmelse. Den er nu blevet underlagt en ny og uretfærdig valglov, og den har stadig det forfærdelige flygtningeproblem at kæmpe med. Jeg vil gerne henvise til, at der er tyskere, som gør militærtjeneste i den engelske hær uden derfor at blive beskyldt for at være landsforrædere, og at de dansksindede sydslesvigere ikke vender sig imod militærtjeneste som sådan, men imod militærtjeneste under tysk kommando.

Der må kunne findes en ordening, f. eks. en international ordening, således at de kommer til at gøre tjeneste i et allieret korps. Indenfor et internationalt område som Atlantpagten må noget sådant kunne ordnes. Jeg vil pege på, at der findes tilsvarende problemer i mange andre lande; der er f. eks. de tysksindede nordslesvigere på samme måde, som der er dansksindede sydslesvigere. I f. eks. et internationalt Europakorps ville disse nationale mindretal kunne samles, og jeg vil gerne spørge den højtærede udenrigsminister, om han vil udtale sig om muligheden af en sådan løsning og eventuelt love at arbejde for den, hvis han skønner det muligt. Hvis Danmark havde et værn på frivillighedens grund, ville dette også være et moment af betydning i denne sammenhæng, fordi det ville styrke sydslesvigernes krav om en rimelig ordening.

Danmark har i dag været medlem af Atlantpagten i snart 3 år, og i den tid er krigen ikke kommet. I disse 3 år har vi set et par betydningsfulde begivenheder. I den hårde krise, der var i Berlin, trak til-